

MOMENTOPNAMEN

door NANNIE VAN WEHL.

IX.

We hebben een groote pic-nic in het Uilenbosch. 's Middags slapen de oudere heeren boven tegen de duinhelling aan, onder het eikenhakhout; de dames zorgen voor de thee en de rest van het volk, meest jong volk, speelt voetbal op een zonnige vlakke, ver in de duinen gelegen.

Ik loop langs den boschrand en kijk naar het trappen, daar heel in de zonnige verte. Wat een plezier, op zoo'n warmen middag!

Daar zie ik opeens het kleinste mannelijke lid van het gezelschap, drie jaar oud, tegen een boom geleund staan en ingespannen naar de verwijderde spelers kijken.

Ik pak hem op in een troostende omhelzing, den kleinen eenling. Hij is zooveel jonger dan de rest!

„Kom Wally, ga mee,” zeg ik. „Dan gaan we naar het trappen kijken. Maar heftig ontspartelt Wally me, en, als hij weer op zijn beenen staat, neemt hij onmiddellijk zijn vorige houding weer aan. Verontwaardigd en fier klinkt het:

„Mevrouw! Het is hier de kòòl!”

X.

Door bijzondere omstandigheden zijn de groote menschen weggeroepen uit de ontbijtkamer en blijven een heele poos weg. Broer en Zus, vijf en drie jaar, blijven alleen, met een vreeselijken honger.

Als moeder eindelijk weer terug komt, is het heele stuk ontbijtkoek op — Zus heeft het opgegeten.

Moeder neemt Zus op den schoot.

„Foei, Zus!” begint Moeder. Ik weet nu wel, dat je ergen honger hadt, maar zonder vragen mag je toch nooit wat van de tafel nemen. Denk erom, hoor Zus, op een anderen keer kom je me het eerst vragen!”

„Ja maar” — aarzelt Zus. „Wat zeg je dan?”

XI.

Twee vriendinnen van me, beiden acht jaar, heb ik aan elkaar voorgesteld en ze loopen nu eendrachtelijk naast elkaar met me te wandelen.

De één voelt iets tegen haar zij aantikken met 't loopen, en, zoekend naar de oorzaak daarvan, haalt ze uit den mantelzak van den ander een R. K. kerkboek. De kleine is 's morgens al naar de mis geweest. De een vraagt hoogst belangstellend en nieuwsgierig aan den ander:

„O! ga jij op een kerk?”

XII.

Een vriendin van Willy's moeder moet gaan verhuizen. Haar kindje is pas twee maanden.

Gedurende den drukken tijd der verhuizing logeert het kindje met wieg en al bij Willy's moeder. Zoo jong het is, heeft het kindje een zeer sprekend Joodsch type.

Over Joden kan Willy bij vader en moeder geen onvriendelijk woord gehoord hebben, want moeders liefste vriendin, de moeder van 't kindje, is een Jodin en vaders goede vrienden zijn Joden.

Willy staat gebogen over 't wiegje en tuurt naar 't kindje, aanhoudend.

Dan zegt hij op een toon der diepste erbarming:

„Nee — hè, moeder — 't kleine Wolffje is geen Jood.”

Alsof hij met goed en bloed, met lijf en leven den kleinen Samuel Wolff tegen die vreeselijke beschuldiging zal verdedigen!

XIII.

Een zesjarige jongen zag een gekleurd crucifix en vroeg: „Ach, wat is dat voor een armen man, met een gouwe pet op?”